

СЕБЕДАРЯВАЩАТА

Тя живее от подаръците, които си възвръща. Не е забравила нито един от тях. Познава ги всичките и знае кой къде е. Тя претърсва местностите, за да ги намери и винаги успява да намери претекст. Обича да посещава домове, които не познава и се надява и там да намери някой свой подарък. Дори увехналите цветя отново разцъфтяват, за да бъдат отново прибрани от нея.

Как може толкова много неща да е подарявала и да не си ги е прибрала по-рано. Тя, която забравя всичко, никога не забравя подаръците и среща трудности единствено при изядените подаръци. Това много я огорчава, да се появи и всичко вече да е изядено. Тогава сяда умислена и безпомощна и си спомня за неща, които трябваше да са тук. Тайно се оглежда, като учтив човек, дали нещо не е било скрито. Обича да влиза в кухните, да хвърли поглед към кофите с боклука и веднага сърцето я заболява като види обелките от нейните портокали. Да ги беше донесла по-късно или да беше дошла по-рано да си ги прибере.

"Моята кана за чай", казва тя и си я прибира. "Моят шал! Моите цветя! Моята блуза!" Ако жената, която е получила подаръка, е облякла блузата, тя я помолва да я пробва и си тръгва с блузата, като преди това се оглежда в огледалото.

Дали тя не очаква хората сами да ѝ върнат подаръка? Не, тя предпочита сама да си го прибере. Нищо ли не оставя даром? Не, тя се грижи за подаръците си. Тя се е привързала към тях, иска ги, те ѝ принадлежат. Но защо ги е подарила? За да си ги върне, затова ги е подарила.